

ὁμως αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ σύζυγος τοῦ γεωργοῦ δὲν εὗρέ τι ἄλλο νὰ κάμῃ πρὸς παρηγορίαν τῆς, παρὰ νὰ τρέξῃ εὐθὺς καὶ δώσῃ ἔκθεσιν τῶν γεγονότων εἰς ὅλας τὰς γειτόνους τῆς, φωνάζουσα καὶ κλαίουσα καὶ ἐξετάζουσα ἂν ὑπάρχῃ καμμία ἱατρεία δι' αὐτὸ τὸ πάθος.

Πῶς; καμμία ἱατρεία; λέγει μία ἐξ αὐτῶν, ἡ ὁποία ἐπηγγέλλετο τὸν ἔμπειρον ἱατρὸν εἰς ὅλα, χωρὶς ποτὲ νὰ σπουδάσῃ τίποτε. Πῶς καμμία ἱατρεία; Λοιπὸν ὁ ἱατρός σας εἶναι ἀμαθής. Ὅχι, ὄχι, φίλη, δὲν πρέπει ἡ κόρη σου νὰ μείνῃ οὕτω· Χριστέ μου! ἡ κόρη σου εἶναι μαγευμένη· ἄφες με, ἐγὼ θέλω τὴν ἱατρεύσει καὶ ὁ γρήγορα.

Ποίαν ἀπάντησιν δίδει τις εἰς τοιοῦτον ἱατρὸν, ὅστις εἶναι τόσο βέβαιος διὰ τὴν πράξιν του; οἱ καλοὶ γεωργοὶ ἐδέχθησαν παρσυθῆς.

Οὕτω λοιπὸν τὴν ἐπομένην νύκτα ὁ χωρικός μετὰ τῆς συζύγου του, τῆς γείτονος καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐστάθησαν ἀπαρτήρητοι εἰς τι μέρος, ἐξ οὗ ἡ νυκτοβάτις διήρχετο. Ὅτε ἡ δυστυχὴς κόρη ἐφάνη, εὐθὺς καὶ οἱ τέσσαρες ἤρχισαν νὰ ἐκβάλλωσι φωνὰς τρομεράς· ἡ νεάνις εἰς αὐτὸν τὸν θόρυβον ἐξυπνᾷ μὲ τρόμον, ἐκβάλλει φωνὴν δυνατὴν καὶ πίπτει μετὰ νευρικῶν σπασμῶν, εἰς τρόπον ὥστε ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ τὴν κρατῶσιν ἰσχυρῶς, διότι ἄλλως ἡδύνατο νὰ κτυπήσῃ εἰς τι μέρος τοῦ σώματος.

Καθὼς λοιπὸν τὸ προεῖπεν ὁ ἔμπειρος ἱατρός μετὰ τὸ γυναικεῖον φόρεμα, ἡ δυστυχὴς κόρη δὲν εἶναι πλέον νυκτοβάτις, ἀλλὰ τρελλή!... Ἰδοὺ λοιπὸν ὁποῖα ἀποτελέσματα φέρουσιν πολλάκις αἱ ἀνόητοι συμβουλαὶ τινῶν γυναικῶν, ἐπαγγελλομένων τὴν τέχνην τοῦ ἱπποκράτους.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ Π. Βουρουκλᾶ.

A.

Εἰς τὰς γλυκεῖας καὶ τερπνὰς τοῦ ἔαρος ἡμέρας Ὅποτε ἔ τῆς νεότητος πλανώμενη τὰς χιμαῖρας, Κ' εἰς λιθαργίας ὄνειρα χρυσὰ βεβουλισμένος, Μὲ παιδικῆς ἀπλότητος καρδίαν ἐμπνευσμένος, Ἐδόθην εἰς τοὺς γλυκασμούς τῶν πόθων μου τῶν πρώτων Εἰς τὴν τρυφὴν τὴν ὀλβίαν, τὸ νέκταρ τῶν ἐρώτων: Μίαν ἡγάπων ἐμμανῶς ἡ ἐκείνης τὴν γλυκαίαν Ἐπόθουν νὰ ἀξιώθῃ ἐρατεινὴν φιλίαν· Τὴν καλλονὴν τῆς θεωρῶν ἐθαύμασα ἡ ἐκείνου Τὴν δύναμιν τοῦ Πλάστουργου, τοῦ βόδου καὶ τοῦ κρίνου. Καὶ ὅτε μὲ τὰ ῥόδινα ἐμειδιούσε χεῖλη, Ἐλεγες ὅτι δι' αὐτῶν ὁ Πλάστης μας σ' ὠμίλει· Κ' ἡ λαλιά τῆς λιγυρὰ ὡς ἀρπῆς γλυκὺς τόνος, Ἐμελπεν ἄσμα νόμιζες πλανητὸς ἀηδόνος· Καὶ τότε ἡσθάνθην τῆς ψυχῆς θείας ἀγαλλιᾶσαις, Ὅποταν ἔ τῶν βλεμμάτων τῆς ἐπέσιον τὰς ἐκφράσεις. Καὶ τοῦ ἀγνοῦ τῆς πρὸς ἐμὲ ἔρωτος τὴν ἡδὴν Φιλήν ἀπερβόθησα, μεθύων ἀμβροσίαν· Κ' εἰς γλυκασμούς τοῦ ἔρωτος ἔ τ' ἀκόρετα πελάγη Ἀφίνα τὴν καρδίαν μου ἀθῶως νὰ διάγῃ. Τὸν κόσμον ἔλον θεωρῶν ῥόδων καὶ κρίνων κῆπον, Δυάδα χρυσᾶλλιδων τοῦ ἡμᾶς τοὺς δύο εἶπον. Καὶ προσεδόκουν τὸν καιρὸν ἐνώσεώς μας ἔνθους, Ἀπείχον τοῦ νὰ φαντασθῶ προσέγγισιν τοῦ πένθους! Ἠγνόουν, φεῦ! τὸ φθονερὸν τῆς τύχης τῆς ἀστάτου, Ἠγνόουν τὴν ταυτότητα ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου! Καὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔ τὴν γῆν πῶς ἔσθασε προσκαίρως, Ξένη, δραπετὴς ἄγγελος, τὸ ἔμαθον ἀκαίρως!... Πλὴν ὅταν εἶδον πίπτοντα τὰ φύλλα δενδρῶλλιδων, Εἰς φθινοπώρουν τὴν ψυχρὰν πνοὴν ἄνευ ἡλίου, Ὅταν τὸν μαῦρον οὐρανὸν καὶ τὰ γυμνὰ σταλῆχη, Εἶδον τὴν φύσιν πένθιμον εἰκόνα νὰ παρέχῃ, ὦ! τότε φεῦ! ἐνόησα τὸ πᾶν πῶς ἀλλοιοῦται, Τὴν χελιδίνα ἐκ τῆς γῆς φεύγουσαν νὰ ὀψοῦται.

B.

Εἰς τῆς σελήνης τὸ ὠχρὸν τὸ φῶς μιᾶς ἐσπέρας, Προσῆυχτο ἡ οἰμῶντος ἡκούσα τοὺς ἀέρας. Μὲ τὴν λευκὴν τῆς τὴν στολὴν ὡς Νύμφη Οὐρανία Προσῆυχτο ἡ ἡκούετο ἀγγέλων ὕμνωδια. Τὴν ῥοδογάλακτον μορφήν μαραινομένην εἶδα, Τὰ πορφυρᾶ τὰ χεῖλη τῆς λευκᾶ φεῦ! παρ' ἐλπίδα! Πλὴν τοὺς γλυκεῖς τῆς ὀφθαλμοῦς τὰς θλίψεις τῆς ἐκείνας, Μ' ἀγγελικὰς ἐφώτισαν τὰ Χερουδὶμ ἀκτῖνας. Εἰς μάτην ἐσπευσα εὐθὺς ἔ τὴν γῆν νὰ τὴν κρατήσω, Μὲ δάκρυα καὶ οἰμωγὰς τὸν Πλάστην νὰ ἐκλύσω: Τὸ γόνυ κλίνας ἔμπροσθεν αὐτῆς ὡς ἀκουσίως, Λιθάνου, σμύρνας τὴν ὁσμὴν ἡσθάνθην αἰσθηθῆναι· Καὶ μ' εἶπεν ἡ ἀγγελικὴ φωνὴν ἀγαθωτάτην, Ἠκούσα κύπτων ἑξαλλος φωνῶν τῆς τὴν ὕψατην· « Φίλιπτε!... ὁ Κοινός... Πατὴρ μὲ κράζει... καὶ σημαίνει... »

« Εὐφρόσυνος... ἡ Πατρική... ἀγάλη... μὴ
προσμένει...
« Ἐχε ὕγειαν, ... φίλτατε!... ἔς τὰ νέφη...
ἀναδαίνω...
« Τὴν ἑνωσὶν μας... τῶν ψυχῶν... ἱπάνω...
ἀναμένω... »

Ἡθέλησα νὰ κινηθῶ πλὴν ἔπασσα εἰς δόθος,
Τὸν ἄγγελον ἀναζητῶ, ὑπῆρξεν ἡ μῦθος;...

Γ.

Ἐκτοτε καὶ τὴν πόδα μου κλονοῦμενον ρηρίζω,
Κυρτῶν ἤδη τὸ σῶμά μου, κόμπην λευκὴν κομίζω.
Καὶ τὰς τοῦ πλάνητος αὐτοῦ πολυκυμάντου κόσμου,
Διέρχουμαι τὰς ἀτραπούς μετ' βλάβην τοῦ νοός μου.
Ἐνα μου πόθον μελετῶ, τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου,
Νὰ ἐπανεύρω τὴν ψυχὴν, τὴν φίλην τῆς ψυχῆς μου,
Τὸ ἀπλανὲς τὸ ὄμμα μου ἀσκόπως περιφέρω,
Μὴ τὰ σιγῶντα χεῖλη μου τοὺς ὕμνους τῆς προφέρω.

Δ.

« Ὡς εἰς τὴν σιδηρᾶν αἰχμὴν δρεπάνου ὑποκύπτει,
« Μὲ στάχτας ἀνθος ὁμοῦ πρὶν μαρανθῆ, φεῦ! πίπτει:
« Οὕτως, ὦ ἀνθος εὐγενὲς, ὑπέκυψας, φεῦ, νέον,
« Εἰς τοῦ θανάτου τὴν αἰχμὴν σφριγὼν, εἰσεῖτι πνεον.
« Ὁ ἥλιος ἔς τοῦ ἑαρος ἡμέρας τὰς αἰθρίους,
« Ἀπορρόφα τὰ ὕδατα καὶ εἰς κρουνοὺς μυρίους,
« Ἀρίναι νὰ κατέρχωνται ἔς τὴν γῆν μετ' ἀφθονίαν,
« Εἰς φθινοπώρου τὴν νεκρὰν τῆς φύσεως κηδεῖαν.
« Φεῦ! οὕτως εἰς τὰς γλυκεράς ἡμέρας εὐτυχίας,
« Τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς χαρᾶς, νεότητος ὀλβίας,
« Εὐσάφα τὰ δάκρυα νὰ πλημμυρίσουν ἤδη,
« Εἰς τὴν σπαραξικάρδιον κηδεῖαν σου, ὦ φίλη!...

M. A.

ΕΙΣ ΝΕΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ.

Τῷ φίλῳ Αλ. Ζωηρῷ.

Ζῆς ἔς τὸν κόσμον καὶ ζῆς μόνος,
ὃ ὁμιλοῦν δὲν ὁμιλεῖς
Περὶ ἑνὸς ὅλος χρόνος
καὶ σὺ πάλιν δὲν λαλεῖς,

Τ' ὄμμα σου ἔς τὴν γῆν δὲν βλέπει,
βλέπει εἰς τὸν οὐρανόν,
ἄλλο χρῶμα δὲν σὲ τέρπει
μοναχᾷ τὸ γαλανόν.

ὑπὸ τὴν μασχάλην φέρεις
ἕνα πάντα ποιητὴν,
καὶ μὴ τὰ ἐκστά σου χαίρεις
ἔταν εὐρὺς τὸν ἦ τ' ἡ ν.

Μελομένη εἶν' ἡ φίλη
τῆς ψυχῆς σ' ἡποθητῇ,
αὐτὴν ἔχεις εἰς τὰ χεῖλη,
ἡ πνοή σου εἶν' αὐτή.

Ω! ΜΗ ΚΟΙΜΑΣΑΙ!

Ἀσμάτιον

Ἐπὶ τοῦ ἤχου « Ah! si ben mio coll'essere »
τοῦ Μελοδράματος « il Trovatore. »

Τῇ Δεσποινίδι: Κ* Ρ*

1

ὦ! μὴ κοιμᾶσαι! ξύπνισε
ψυχὴν χαριτωμένην!
Ὁ κόσμος Σὲ τὸ ἄστρον teu
Ποθεῖ καὶ περιμένει
Τὰ κρίνα τὰ τραντάφυλλα
Διὰ Σὲ μοσχβολοῦνι
Τ' ἀηδονία ἔς τὰ κλαδάκια των
Διὰ Σένα καλαδοῦνι
Διὰ Σένα Περιστέρι μου
Τοῦ Στήθους μ' ὃ παλμός
Διὰ Σὲ, διὰ Σὲ, καὶ ὃ ἔνθερμος
Ὁ μαῦρος στεναγμός.

2

ὦ! ξύπνα, ρίψε γύρω σου
Τ' οὐράνιόν σου βλέμμα,
Ἄ! ξύπνισε καὶ φόρεσε
Τὸ ροδινόν σου στέμμα
Καὶ τ' ἀν' αὐτὸς θ' ἀνοίξουνε
Κ' εὐθὺς θ' εὐδιώσσουν
Κ' οἱ ἄγγελοι τ' ἀδέλφια σου
Εὐθὺς θὰ μειδιάσουν.
Ἄ! ξύπνα καὶ χαιρέτησε
Τὴν φίλην σου Δ' γῆ
Διὰ νὰ χαροῦν τ' οὐράνια
Διὰ νὰ γελάσῃ ἡ γῆ.

3

Ἄχ! ξύπνησε καὶ ἀνοίξε
Τὰ μάτια τὰ γραμμένα
Ὁ Πλάστης δὲν τὰ ἔκαψε
Διὰ νᾶναι σφαλισμένα
ὦ ἀνοίξε τα κύτταξε
Τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
Ἰδὲ, ἰδὲ τὸ στήθος μου
Διὰ Σένα πόσον πάλλει!
Ἐλα νὰ λησμονήσωμεν
Ἐ τὴν χάριν τῆς Δ' γῆς,
Ἐ τὰ ὄνειρα τοῦ ἔρωτος
Τὰ βάσανα τῆς γῆς.

Αλ. Ζωηρῷ.